

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **S.K.**
státní příslušnost Turecká republika

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2023 č. j. OAM-328/LE-VL17-VL15-2022, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného. Zopakoval důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany a konstatoval, že problémy s místní policií žalovanému popisoval, uváděl, že mu bylo několikrát vyhrožováno, byl policií zbit, pronásledován. Skutečnost, že o tom nemá

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

žádný záznam, nemůže jít k jeho tíži, když policie účelově tyto záznamy neseptíse. Žalovaný si v napadeném rozhodnutí sám odporuje a zcela účelově a formálně vyhodnotil a uzavřel situaci v zemi původu jako zcela bezpečnou. Žalobce vyslovil přesvědčení, že jím tvrzené okolnosti samy o sobě mohou založit hrozbu vážné újmy dle § 14a zákona o azylu a že se v jeho případě jedná o pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) tohoto zákona. V daných souvislostech žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 105/2018-46, který se rovněž týkal tureckého státního příslušníka kurdské národnosti. Vyslovil přesvědčení, že žalovaný se do hloubky nezabýval problémy s kurdskou národností a zcela nesprávně vyhodnotil hrozbu vážné újmy v Turecku. Žalobce uvedl, že má odůvodněný strach z pronásledování v budoucnu, zvláště pak jako neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu a sympatizant prokurdské strany HDP. Skutečnost, že se žalovaný nedostatečně zabýval problémy s kurdskou národností, je třeba spatřovat i v tom, že se nezabýval postavením Kurdů v turecké armádě. Žalobce tvrdil, že neabsolvoval povinnou základní vojenskou službu. Jestliže se vrátí do země původu, bude muset nastoupit k výkonu základní vojenské služby, přičemž odveden by byl již na letišti. Navíc je obecně známo, že Kurdové jsou účelově vysíláni v rámci vojenské služby na území, kde žijí Kurdové, aby proti nim bojovali. To by se nepochybně týkalo i jeho. Bylo by to proti jeho přesvědčení. Je si vědom toho, že základní vojenská služba je obecně považována za zcela legitimní občanskou povinnost, která existuje v řadě demokratických zemí. Většinou je tam však možné vykonat náhradní civilní službu z důvodu výhrady svědomí. Stávající systém vojenské služby v Turecku nepovoluje žádné výjimky a může vyústit v přísné a opakované trestní sankce v délce odnětí svobody od 2 měsíců do 2 let uložené těm, kteří na službu odmítli nastoupit. V jeho případě tak nepřichází v úvahu žádná alternativa. Vojenskou službu by musel vykonat v rozporu se svým přesvědčením, musel by bojovat proti Kurdům. Navíc je běžné, že po propuštění z výkonu trestu jsou odpírači vojenské služby opětovně povoláváni do armády a v případě nového odepření se opakuje jejich uvěznění. Hrozí mu tak skutečně nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, z něhož citoval svá zjištění a závěry a rovněž na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Co se týká žalobní námitky, že po návratu by žalobce musel nastoupit základní vojenskou službu a musel by bojovat proti Kurdům, je čistou spekulací, přičemž žalobce se o žádné takové skutečnosti nezmínil v průběhu správního řízení a je zřejmé, že žalobu žalobce používá pouze účelově ve snaze zvrátit nepříznivý stav věci. Žalovaný zopakoval žalobcem tvrzené důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zdůraznil rovněž, že závěrem pohovoru byl žalobce tázan, zda požaduje uvést nějaké další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, k čemuž žalobce jen dodal, že se nechce vrátit do Turecka a zažít opětovně pocit strachu 24 hodin denně. Po ukončení správního úkonu žalobce využil práva na zpětné přetlumočení celého protokolu o pohovoru za účelem jeho kontroly, neměl žádné námitky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí a protokol následně vlastnoručně podepsal.
4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto

postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání nesdělil. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

5. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 8. 10. 2022. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci údajů k podané žádosti a v pohovoru žalobce uvedl, že je státním občanem Turecké republiky, kurdské národnosti, ohledně svého náboženského přesvědčení sdělil, že vyznává islám. K politickému přesvědčení uvedl, že je sympatizantem strany HDP, ale není členem žádné politické strany ani skupiny. Je zdravý, žádné léky neužívá a nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Pohovor s žalobcem byl proveden 21. 12. 2022 a na jeho žádost v jazyce tureckém za přítomnosti tlumočnice tureckého jazyka. Žalobce ohledně cesty z vlasti do ČR sdělil, že z Turecka odletěl 25. 9. 2022 do Srbska a poté pokračoval do Maďarska a na Slovensko, odkud dále jel vlakem do ČR a zde byl zadržen policií. Na území ČR vstoupil 30. 9. 2022 vlakem. Cestovní doklad ztratil a do ČR přicestoval bez něj. Správnímu orgánu předložil jen kopii dokladu č. X, s platností do 29. 9. 2031. Z vlasti vycestoval s pasem bez víza. Při odjezdu z vlasti a při hraniční kontrole neměl žádné potíže. Jeho cílovou zemí bylo Německo, kde má vzdálené příbuzné. K České republice nemá žádné vazby. Na otázku správního orgánu, proč tedy žádá o mezinárodní ochranu v České republice, odpověděl, že prvotně sice měl v úmyslu jet do Německa, ale proto, že byl zadržen v ČR, která je součástí EU, se rozhodl požádat o udělení mezinárodní ochrany zde. Důvodem žádosti je jeho kurdský původ a s ním související projevy rasismu vůči němu. Tyto potíže se vyostřily po událostech HENDEK v roce 2015 až 2016, kdy turecký stát odpověděl na povstání Kurdů tím, že celou tuto oblast uzavřel, docházelo tam k bojům, spousta Kurdů přišla o život, celé čtvrtě byly srovnány se zemí, bylo přerušeno i vzdělávání a obyvatelů vůbec nesměli vycházet z domu. Byl svědkem toho, jak policie zastřelila na ulici muže s dítětem. Tato situace trvala celý rok. Po zrušení zákazu vycházení docházelo k častým kontrolám, kdy policisté prováděli osobní prohlídku přímo na ulici, aniž by chtěli vidět doklady. Žili tak v neustálém strachu, kdy budou kontrolováni, ponižováni a zbiti. To je jediný důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na otázku správního orgánu, jak se celá tato situace týkala jeho osoby a kolikrát se dostal do střetu s tamní policií, žalobce vysvětlil, že byl asi čtyřikrát policií zastaven a zbit a také mu bylo vyhrožováno, že mu prostřelí hlavu a hodí ji do odpadků. I když se přímo nezúčastnil toho odporu, je stále Kurd a jednají s ním stejně jako s ostatními Kurdy. K uvedenému napadením policie žalobce na další dotaz správního orgánu sdělil, že tyto byly v době dřívější, v poslední době k ničemu takovému již nedošlo. Rovněž se neúčastnil žádného oficiálního výsledku na policejní stanici. Na otázku, zda zkoušel vyřešit své potíže kupř. přesídlením do jiné části Turecka, žalobce objasnil, že v roce 2020 – 2022 byl v Istanbulu, kde žil jeho bratr. Tam nemohl mluvit kurdsky, neboť by s tím měl problém, na což ho upozornil bratr. Jiné potíže v Istanbulu neměl. Pracoval tam a nic zvláštního se nestalo. Zažil však situaci, že šel s přáteli po ulici a začala je pronásledovat skupina nacionalistů. Podařilo se jim utéci. Hlavním motivem odchodu z vlasti byla ta skutečnost, že se ve vlasti necítil svobodný, nemohl se projevovat, jak by chtěl, mluvit mateřskou řečí, byl neustále pod tlakem, že bude ponižován nebo zbit a žil tak v neustálém strachu. V případě návratu do země původu by jeho situace byla stále stejná. Co se týká politického přesvědčení, sympatizuje se stranou HDP. V případě voleb dává této straně hlas. Jejím členem však není, a ani není nijak politicky aktivní. Kvůli svému náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení, neměl ve vlasti žádné problémy.

Pouze rasistické potíže související s kurdským původem. Nikdy nebyl ani trestně stíhán či souzen a má čistý rejstřík trestů. Na závěr pohovoru byl žalobce dotázán, zda požaduje uvést nějaké další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, k čemuž dodal, že se nechce vrátit do Turecka a zažít opětovně pocit strachu 24 hodin denně. Na podporu svých tvrzení nechtěl doložit jakékoli doklady, dokumenty či jiné materiály. Na závěr protokolu se vzdal práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním a po ukončení správního úkonu využil práva na zpětné přetlumočení celého protokolu o pohovoru za účelem jeho kontroly, neměl žádné námítky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí a protokol následně vlastnoručně podepsal.

6. Součástí správního spisu jsou rovněž informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Žalobce konkrétně vycházel z Informace OAMP – Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav červenec 2022, ze dne 8. 7. 2022, Informace OAMP – Turecko, Lidově demokratická strana HDP, ze dne 15. 11. 2022 a z Informace MZV ČR č. j. 125094-8/2022-LPTP, ze dne 30. 9. 2022.
7. Krajský soud předně dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném obsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Je třeba zdůraznit, že informace o zemi původu obstarávaných žalovaným se mají týkat především otázek posuzovaných v konkrétním řízení, resp. obsah zjišťovaných informací je závislý zejména na tvrzeních žadatele o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného tedy je obstarat dostatečně přesné a adresné informace o zemi původu tak, aby dostal své povinnosti zajistit maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují (viz rozsudky NSS č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. j. 5 Azs 62/2016-87). Soud zastává názor, že žalovaný opatřil k zemi původu žalobce dostatečné a relevantní informace, které se týkají postavení kurdské menšiny v Turecku a bezpečnostní a politické situace v zemi. S ohledem na žalovaným řádně zjištěný skutkový stav, soud z důvodu nadbytečnosti neprovedl žalobcem navrhované důkazy. Shromážděné informace soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Z obsahu správního spisu a napadeného rozhodnutí rovněž nelze dovodit, že by žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Co se týká tvrzení žalobce v žalobě, že se žalovaný nedostatečně zabýval problémy a postavením Kurdů v turecké armádě a že on ještě neabsolvoval povinnou základní vojenskou službu, k čemuž dále dodal, že by hned na letišti byl odveden a musel by v rámci vojenské služby bojovat na území, kde žijí Kurdové, soud uvádí, že nic z toho žalobce před správním orgánem netvrdil, a to ani poté, co byl správním orgánem výslovně dotázán, zda chce uvést ještě nějaké další skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v potaz při posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud považuje uvedené nové, nadto spekulativní, tvrzení žalobce uplatněné až v žalobě za účelové, vedené snahou zvrátit nepříznivý stav věci, jak zcela přiléhavě uvedl žalovaný v písemném vyjádření.
8. Podle ust. § 12 zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických

názorů ve státě, jehož občanství, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

9. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se dle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgány, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
10. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
11. K žalobním námitkám žalobce, které se týkají jeho tvrzené politické činnosti, postavení Kurdů soud především odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. K postavení Kurdů, nejedná-li se o politicky aktivně činné osoby, resp. osoby zapojené do neúspěšného státního převratu v r. 2016, a o takovouto osobu se v případě žalobce skutečně nejedná, se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v usnesení č. j. 1 Azs 177/2018-28, v němž uvedl, že se „zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, příp. vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování. Tyto obavy z pronásledování by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“. Dále v usnesení č. j. 8 Azs 352/2018-46 ze dne 25. 4. 2019 Nejvyšší správní soud kromě jiného uvedl, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (obdobně se NSS vyjádřil i v dalších usneseních např. č. j. 6 Azs 203/2020-28, č. j. 7 Azs 127/2019-54, č. j. 2 Azs 75/2019-46).
12. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12a zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl skutečnosti, že by se žalobce nějak konkrétně podílel na veřejných aktivitách spojených s jeho sympatiemi ke straně HDP či k nějaké jiné straně, kvůli kterým by mu ve vlasti hrozily nějaké konkrétní problémy kvůli jeho politickému přesvědčení. Žalobce nikdy nebyl vyšetřován, nikdy nebyl předvolán na policii či k soudu. Naopak uvedl,

že neměl ve své zemi žádné problémy se státními či bezpečnostními složkami, že země vycestoval bez problémů s cestovním pasem, s plným vědomím tureckých státních orgánů, aniž by mu tyto v jeho vycestování jakkoli bránily.

13. Co se týká podmínek udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, krajský soud odkazuje na výše citovaná usnesení Nejvyššího správního soudu a také na rozsudek NSS č. j. 5 Azs 36/2018-119.
14. Pokud jde o tvrzení žalobce, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona, soud v dané věci neshledal žádnou specifickou okolnost, pro níž by se měl odchýlit od výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu. Je třeba zdůraznit, že žalobce nebyl v Turecku nikdy sám politicky aktivní jako člen konkrétní politické strany, taktéž se neúčastnil ani neúspěšného pokusu o státní převrat. Soud nepochybně, že situace ohledně dodržování základních lidských práv v Turecku je problematická. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 303/2004-74, v němž NSS uvedl, že pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, respektive nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popřípadě takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1990 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, respektive osoby zastávající politicky odlišné názory. Soud souhlasí zcela se závěry žalovaného, že nelze dospět k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Soud opakuje, že pouhá skutečnost, že žalobce je příslušníkem kurdské menšiny, nepředstavuje důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť případné obtíže tureckých Kurdů nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný zcela přiléhavě poukázal v daných souvislostech na to, že v Turecku, zejména ve východní části země, jsou oblasti, včetně místa, odkud žalobce pochází, kde kurdské obyvatelstvo naprosto převažuje, tvoří absolutní většinu populace a jakékoliv tvrzení o jeho pronásledování ze strany v dané oblasti turecké menšiny, je tak absurdní. Z podkladů rozhodnutí rovněž vyplývá, že z kurdské populace pochází i významné turecké osobnosti z politiky i kultury, včetně vrcholných politiků napříč stranami, včetně bývalých prezidentů. Samotná kurdská národnost tak rozhodně není v Turecku důvodem pronásledování či dokonce ohrožení základních lidských práv. Soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného na straně 5-6, neboť s těmito závěry se zcela ztotožňuje a není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené.
15. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

16. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodu taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí – strana 8 – 9 žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení z výše citovaných podkladů a lze se ztotožnit s názorem žalovaného, že žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Nebylo rovněž zjištěno, že by žalobce měl v době svého pobytu ve vlasti či mohl mít po svém návratu do země původu jakékoliv problémy s tureckými státními orgány. Nelze rovněž dospět na základě zjištěných okolností k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud jde o žalobcem akcentované špatné postavení kurdské menšiny, je nutno poukázat na to, že Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval situací kurdské menšiny v Turecku i činností legální strany HDP a dospěl k závěru, že případné obtíže spojené s příslušností k uvedené etnické skupině a ke zmíněné politické straně nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 34/2011-154, usnesení č. j. 3 Azs 7/2015-31, usnesení č. j. 9 Azs 250/2015-23). Okolnosti týkající se stavu lidských práv, postavení kurdské menšiny a systému politických stran plynou i ze zpráv založených ve správním spise. Skutečnost, že žalobce je příslušníkem kurdské menšiny a sympatizantem strany HDP, není důvodem ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na přílehlavé závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, s nimiž se ztotožňuje. Současně opětovně připomíná, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto i ve vztahu k případnému udělení doplňkové mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu za situace, kdy se shoduje s názory žalovaného, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
17. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které by předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27.09.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně